Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►B

ENSIMMÄINEN NEUVOSTON DIREKTIVI,

annettu 5 päivänä maaliskuuta 1979,

henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(79/267/ETY)

(EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►A1	Kreikan liittymisasiakirja (*)	L 291	17	19.11.1979
►A2	Espanjan ja Portugalin liittymisasiakirja (*)	L 302	23	15.11.1985

(*) Tätä asiakirjaa ei ole julkaistu suomenkielisenä.

▼B

ENSIMMÄINEN NEUVOSTON DIREKTIVI,

annettu 5 päivänä maaliskuuta 1979,

henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(79/267/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 49 ja 57 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ([2]),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo, että

henkivakuutusliikkeen aloittamisen ja harjoittamisen helpottamiseksi on tärkeää poistaa kansallisten, valvontaa koskevien lainsäädäntöjen välisiä eroja; tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja jotta samalla varmistettaisiin kaikkien jäsenvaltioiden vakuutuksenottajille ja edunsaajille riittävä turva, henkivakuutusyrityksiltä vaadittavia taloudellisia takuita koskevat säännökset olisi sovitettava yhteen,

vakuutusten luokittelu on välttämätöntä erityisesti pakollisen toimiluvan alaisen toiminnan määräämiseksi,

tiettyjen keskinäisten yhtiöiden tai yhdistysten, jotka laissa määritellyn asemansa perusteella ovat turvaavuutta ja erityisiä taloudellisia takuita koskevien edellytysten mukaisia, ei tulisi kuulua tämän direktiivin soveltamisalaan; liioin tiettyjen yhteisöjen, joiden toiminta kattaa vain hyvin rajoitetun lohkon ja on niiden säännöissä rajoitettua, ei tulisi kuulua direktiivin soveltamisalaan,

jäsenvaltioissa on erilaiset henki- ja vahinkovakuutusliikkeen samanaikaista harjoittamista koskevat säännökset ja käytännöt; vastaperustetuille yrityksille ei enää tulisi myöntää oikeutta harjoittaa näitä kahta liiketoimintaa samanaikaisesti; jäsenvaltioilla tulisi olla oikeus sallia kumpaakin liiketoimintaa samanaikaisesti harjoittavien, jo olemassa olevien yritysten jatkaa toimintaansa edellyttäen, että kumpaakin liiketoimintaa varten määrätään erillinen johto, jotta sekä henkivakuutuksen ottajien että vahinkovakuutuksen ottajien edut turvataan ja ettei kumpikaan liiketoiminta vastaa toisen toiminnan taloudellisista vähimmäisvelvoitteista; tällaisen yrityksen aikoessa sijoittautua jäsenvaltioon harjoittaakseen siellä henkivakuutusliikettä sen tulisi perustaa tuota tarkoitusta varten tytäryhtiö, jolle voitaisiin myöntää väliaikaisesti tiettyjä helpotuksia; jäsenvaltioille tulisi antaa mahdollisuus vaatia niitä alueelleen sijoittautuneita olemassa olevia yrityksiä, jotka samanaikaisesti harjoittavat henkivakuutus- ja vahinkovakuutusliikettä, lopettamaan tämä käytäntö; sitä paitsi erikoistuneiden yritysten olisi oltava erityisvalvonnan alaisia, jos vahinkovakuutusyritys kuuluu samaan taloudelliseen ryhmään kuin henkivakuutusyritys,

henkivakuutusliike on virallisen toimilupamenettelyn ja valvonnan alaista kaikissa jäsenvaltioissa; tällaisen toimiluvan myöntämisen tai peruuttamisen edellytykset tulisi määritellä; on säädettävä oikeudesta saattaa toimiluvan epääminen tai peruuttaminen tuomioistuimen käsiteltäväksi,

vakuutustekniseen vastuuvelkaan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, voidaan soveltaa samoja säännöksiä kuin vahinkovakuutusliikkeessä, nimittäin siten, että sen on sijaittava siinä maassa, jossa toimintaa harjoitetaan, ja että tuon maan säännöksiä on sovellettava laskentamenetelmiin, sallittujen sijoituskohteiden määrittelyyn ja varojen arvostukseen; vaikka on toivottavaa, että nämä eri kysymykset voitaisiin sovittaa yhteen, se ei ole tärkeää tämän direktiivin tarkoituksen kannalta ja se voidaan suorittaa myöhemminkin,

([1]) EYVL N:o C 35, 28.3.1974, s. 9
([2]) EYVL N:o C 140, 13.11.1974, s. 44
([3]) EYVL N:o C 109, 19.9.1974, s. 1

▼B

on välttämätöntä, että vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun kattamiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, lisäksi vakuutusyrityksillä on liiketoiminnan heilahteluihin varautumiseksi täydentävä rahasto, niin sanottu solvenssimarginaali, jota edustavat vapaat varat ja valvontaviranomaisen suostumuksella muut taseen ulkopuoliset varallisuuserät; sen varmistamiseksi, että tällaisiin tarkoituksiin asetetut vaatimukset määrätään puoleettomin arvosteluperustein, jolloin samansuuruiset yritykset asetetaan tasavertaiseen kilpailuasemaan, olisi vaadittava, että solvenssimarginaali suhteutetaan kaikkiin yrityksen sitoumuksiin ja tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvan erilaisen toiminnan riskien laatuun ja suuruuteen; solvenssimarginaalin tulisi vaihdella sen mukaan, liittyvätkö riskit sijoituksiin, kuolemaan vai pelkästään liiketoimintaan; se tulisikin määrätä

vakuutusmaksuvastuun ja yrityksen vastuulleen ottaman riskisumman, saatujen vakuutusmaksujen tai maksuosuuksien, yksinomaan rahastojen tai tontiinivarojen mukaan,

on välttämätöntä edellyttää takuurahastoa, jonka määrä ja koostumus takaavat, että yritykset omistavat riittävästi varoja perustamisajankohtana, ja että liiketoiminnan jatkuessa niiden solvenssimarginaali ei missään tapauksessa laske turvaavuuden vähimmäistason alapuolelle; koko tämän takuurahaston tai tietyn osan siitä on oltava taseessa esitettyjä varoja; on välttämätöntä säätää toimenpiteistä tapauksissa, joissa yrityksen taloudellinen asema tulee sellaiseksi, että yrityksen on vaikea täyttää vakuutussopimuksista aiheutuvia velvoitteitaan,

ensivakuutusliikkeen harjoittamista yhteisössä koskevia yhdenmukaistettuja säännöksiä tulisi periaatteessa soveltaa kaikkiin markkinoilla toimiviin yrityksiin ja siten myös sellaisten yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella; on kuitenkin suotavaa antaa erityissäännökset sellaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden valvonnasta, ottaen huomioon, että niiden yritysten varat, joihin ne kuuluvat, ovat yhteisön ulkopuolella,

on suotavaa säätää vastavuoroisten sopimusten tekemisestä yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tällaisten erityisjärjestelyjen helpottamiseksi, samalla noudattaen periaatetta, että sellaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden ei tulisi saada edullisempaa kohtelua kuin yhteisön yritysten,

tarvitaan tiettyjä siirtymäkauden säännöksiä, jotta erityisesti jo olemassa olevien pienten ja keskisuurten yritysten olisi mahdollista mukauttaa toimintansa niihin vaatimuksiin, jotka jäsenvaltiot omaksuvat tämän direktiivin mukaisesti, noudattaen kuitenkin, mitä perustamissopimuksen 53 artiklassa määrätään,

perustamissopimuksen 52 artiklaa on ollut sellaisenaan sovellettava siirtymäkauden päätymisestä alkaen; siitä lähtien ei ole ollut tarvetta antaa direktiivejä sijoittautumisvapauteen kohdistuvien rajoitusten poistamiseksi; muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetun neuvoston direktiivin 73/240/ETY ([1]) säännökset, jotka koskevat todistusta hyvästä maineesta ja siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, eivät kuitenkaan tarkasti katsoen ole rajoituksia, ja niitä edellytetään myös henkivakuutuksessa; nämä olisi siten myös liitettävä tähän yhteensovittamisdirektiiviin, ja

on tärkeätä turvata yhteensovitettujen säännösten yhtenäinen soveltaminen ja siten huolehtia tällä alueella läheisestä yhteistyöstä komission ja jäsenvaltioiden kesken,

([1]) EYVL N:o L 228, 16.8.1973, s. 20

▼B

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Tämä direktiivi koskee niiden yritysten ensivakuutustoiminnan aloittamista ja harjoittamista, jotka ovat sijoittautuneet tai jotka aikovat sijoittautua jäsenvaltioon, harjoittaakseen jäljempänä määriteltyä toimintaa:

1. Seuraavat vakuutusliikkeen lajit, kun niitä harjoitetaan sopimusperusteisesti:

   a) henkivakuutus, eli se vakuutuslaji, joka käsittää erityisesti vakuutuksen vain tietyn eliniän saavuttamisen varalta, vakuutuksen vain kuoleman varalta, vakuutuksen tietyn eliniän saavuttamisen tai sitä aikaisemman kuoleman varalta, henkivakuutuksen vakuutusmaksujen palautuksineen, vakuutuksen avioliiton varalta, vakuutuksen syntymän varalta;

   b) elinkorot;

   c) henkivakuutusyritysten harjoittama lisävakuutus, eli erityisesti henkilövahingon, työkyvyttömyys mukaan lukien, varalta otettu vakuutus, vakuutus tapaturman aiheuttaman kuoleman varalta ja vakuutus tapaturman tai sairauden aiheuttaman invaliditeetin varalta, jos näitä eri vakuutusmuotoja myönnetään henkivakuutuksen ohella;

   d) Irlannissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa harjoitettava pysyvä sairausvakuutus, jota ei voida irtisanoa (”permanent health insurance”).

2. Seuraava toiminta, milloin se on sopimusperusteista, jos sen valvonta kuuluu niille hallintoviranomaisille, jotka ovat vastuussa yksityisvakuutuksen valvonnasta, ja jos siihen on toimilupa kyseisessä maassa:

   a) tontiinit, joilla tarkoitetaan yhdistysten perustamista tavoitteena kerätä jäseniltä vakuutusmaksuina pääomia ja jakaa myöhemmin täten kertyneet varat eloonjääneille tai vainajan edunsaajille;

   b) vakuutusteknisiin laskelmiin perustuvat kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavat sopimukset, joilla tietyn ajan kestäviä ja tietynmääräisiä sitoumuksia otetaan vastuulle sovittua kertamaksua tai etukäteen sovittuja jatkuvia maksuja vastaan;

   c) ryhmäeläkerahastojen hoitaminen, eli toiminta, joka käsittää kyseisen yrityksen kohdalla sijoitusten ja erityisesti sellaisten laitosten rahastojen varojen hoitamisen, jotka suorittavat maksuja kuoleman tai eloon jäämisen johdosta tai toiminnan lakkaamisen tai supistumisen sattuessa;

   d) c alakohdassa tarkoitettu toiminta, jos siihen liittyy joko pääoman säilymisen tai vähimmäiskoron maksamisen vakuutus;

   e) ”Code français des assurances” -teoksen IV kirjan 4 osaston 1 luvussa tarkoitettujen vakuutusyhtiöiden toiminta.

3. Elinikään liittyvä toiminta, josta säädetään tai määrätään sosiaalivakuutuslainsäädännössä, jos vakuutusyritykset harjoittavat tai hoitavat sitä omalla vastuullaan jäsenvaltion lakien mukaisesti.

2 artikla

Tämä direktiivi ei koske:

1. Tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyin poikkeuksin niitä vakuutusluokkia, jotka on mainittu muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 73/239/ETY ([1]) liitteessä, jäljempänä ”ensimmäinen yhteensovittamisdirektiivi (vahinkovakuutus)”;

([1]) EYVL N:o L 228, 16.8.1973, s. 3

▼B

2. Sellaisten huolto- ja avustuskassojen toimintaa, joiden etuudet määräytyvät käytettävissä olevien varojen mukaan, ja joissa jäsenten maksuosuus on etukäteen vahvistettu kiinteäksi;

3. Muiden yhteisöjen kuin 1 artiklassa mainittujen yritysten toiminta, jonka tarkoituksena on tarjota etuuksia yritykseen tai yritysryhmään taikka ammattiin tai ammattien ryhmään kuuluville työntekijöille tai yksityisyrittäjille kuoleman tai eloon jäämisen varalta taikka toiminnan lakkaamisen tai supistumisen varalta, riippumatta siitä, kattavatko vakuutusmaksuvastuut aina täysin tästä toiminnasta aiheutuvat sitoumukset;

4. Edellä 1 artiklan 3 kohdassa säädetyin poikkeuksin vakuutusliikettä, joka on osa lakisääteistä sosiaaliturvaa.

3 artikla

Tämä direktiivi ei koske:

1. Yhteisöjä, joiden tehtävänä on tarjota etuuksia yksinomaan kuoleman sattuessa, jos tällaisten etuuksien summa ei ylitä yksittäisestä kuolemantapauksesta johtuvia hautajaiskuluja tai jos etuudet tarjotaan luontoissuorituksena;

2. Keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jos:

   — niiden yhtiö- tai yhdistysjärjestyksessä on määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä taikka etuuksien pienentämisestä tai avun vaatimisesta muilta henkilöiltä, jotka ovat sitoutuneet tarjoamaan sitä, ja

   — tämän direktiivin tarkoittamasta toiminnasta saatu vuosittainen vakuutusmaksutulo ei ole enempää kuin 500 000laskentayksikköä kolmelta perättäiseltä vuodelta. Jos tämä määrä ylittyy kolmena perättäisenä vuotena, tätä direktiiviä on sovellettava neljännestä vuodesta lähtien.

4 artikla

Tämä direktiivi ei koske Saksassa toimivaa ”Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen” -nimistä laitosta eikä Luxemburgissa toimivaa ”Caisse d’épargne de l’État” -nimistä laitosta, ellei niiden sääntöjä toiminnan laajuuden osalta muuteta.

5 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”laskentayksiköllä” Euroopan laskentayksikköä (ELY), joka on määritelty Euroopan yhteisöjen yleisestä talousarviosta 21 päivänä joulukuuta 1977 annetun varainhoitoasetuksen [1] 10 artiklassa; silloin kun tässä direktiivissä viitataan laskentayksikköön, kansalliseen valuuttaan sovellettavan vaihtoarvon on kunkin vuoden 31 päivästä joulukuuta oltava sen lokakuuta edeltävän kuukauden viimeisen päivän arvo, jolta on saatavissa ELY-vaihtoarvot kaikille yhteisön valuutoille;

b) ”toisiaan vastaavilla varoilla” tietyssä valuutassa täytettävien sitoumusten kattamista samassa valuutassa ilmaistuin tai rahaksi muutettavin varoin;

c) ”varojen sijainnilla” sellaisen, joko irtaimen tai kiinteän, omaisuuden olemassaoloa jäsenvaltiossa, minkä ei kuitenkaan ole katsottava sisältävän vaatimusta, että irtain omaisuus olisi talletettava tai että kiinteään omaisuuteen kohdistuisi rajoittavia toimia, kuten kiinnitysten rekisteröinti; saamisiin perustuvan omaisuuden on katsottava olevan siinä jäsenvaltiossa, jossa saaminen voidaan vaatia maksettavaksi;

d) ”riskisummalla” kuoleman sattuessa maksettavaa summaa, josta vähennetään pääriskin vakuutusmaksuvastuuosuus.

[1] EYVL N:o L 356, 31.12.1977, s. 1

▼B

II OSASTO

SELLAISIIN YRITYKSIIN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖKSET, JOILLA ON KOTIPAIKKA YHTEISÖN ALUEELLA

A JAKSO

Toiminnan aloittamisen edellytykset

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että tässä direktiivissä tarkoitetun liiketoiminnan aloittamiseksi niiden alueella tarvitaan virallinen toimilupa.

2. Tällaista toimilupaa on haettava kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta:

a) jokaisen yrityksen, joka perustaa kotipaikkansa sen valtion alueelle;

b) jokaisen yrityksen, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa ja joka avaa asioimiston tai sivukonttorin kyseisen jäsenvaltion alueelle;

c) jokaisen yrityksen, joka edellä olevan a tai b alakohdan mukaisen toimiluvan saatuaan laajentaa liiketoimintaansa muihin vakuutusluokkiin valtion alueella;

d) jokaisen yrityksen, joka saatuaan 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimiluvan kansallisen alueen johonkin osaan, laajentaa toimintaansa tällaisen osan ulkopuolelle.

3. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia, että talletteen tekeminen tai vakuuden asettaminen on toimiluvan saamisen edellytyksenä.

7 artikla

1. Toimiluvan on oltava voimassa koko jäsenvaltion alueella, jollei, sikäli kuin kansalliset lait sen sallivat, hakija hae lupaa harjoittaa liiketoimintaansa vain osassa jäsenvaltion aluetta.

2. Toimilupa on myönnettävä tiettyä vakuutusluokkaa varten. Luokittelu on liitteessä. Toimiluvan on katettava koko luokka, jollei hakija halua kattaa vain osaa luokkaan liittyvistä riskeistä.

Valvontaviranomaiset saavat rajoittaa yhteen luokkaan haetun toimiluvan 9 ja 11 artiklassa tarkoitetussa toimintasuunnitelmassa määriteltyyn toimintaan.

3. Jäsenvaltio saa myöntää toimiluvan kahta tai useampaa luokkaa varten, jos sen kansallisen lainsäädännön mukaan sellaisten luokkien mukaisen toiminnan samanaikainen harjoittaminen on sallittua.

8 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava sen alueella toiminnan aloittavalta yritykseltä, jolle haetaan toimilupaa, että se:

a) käyttää jotakin seuraavista toimintamuodoista:

— Belgian kuningaskunnassa:
”société anonyme — naamloze vennootschap”, ”société en commandite par actions — vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen”, ”association d’assurance mutuelle — onderlinge verzekeringsmaatschappij”, ”société coopérative — coöperatieve vennootschap”,

— Tanskan kuningaskunnassa:
”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”,

— Saksan liittotasavallassa:
”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen”,

▼A1

— in the case of the Hellenic Republic:
”ανώνυμη εταιρία»,

▼B

— Ranskan tasavallassa:

▼B

”société anonyme”, ”société à forme mutuelle à cotisations fixes”, ”société à forme tontiniere”,

— Irlannin tasavallassa:
”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societes registered under the Friendly Societies Acts”,

— Italian tasavallassa:
”societa per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione” sekä siviilikakikirjan 1883 artiklassa tarkoitetut julkisoikeudelliset laitokset,

— Luxemburgin suurherttuakunnassa:
”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d’assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Alankomaiden kuningaskunnassa:
”naamlooze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa:
”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered under the Friendly Societies Acts”, vakuutuksenantajat, jotka toimivat nimellä ”Lloyd’s”,

▼A2

— in the case of the Kingdom of Spain:
”sociedad anónima”, ”sociedad mutua”,

— in the case of the Portuguese Republic:
”sociedade anónima”.

▼B

Jäsenvaltiot saavat lisäksi tarvittaessa hyväksyä perustettavaksi muun muotoisia julkisoikeudellisia tai vastaavia yrityksiä, jos näiden tarkoituksena on harjoittaa vakuutustoimintaa samoilla ehdoilla kuin yksityisten yritysten;

b) rajoittaa liiketoimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun liiketoimintaan tai siitä suoranaisesti johtuvaan toimintaan, harjoittamatta mitään muuta liiketoimintaa;

c) esittää 9 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman;

d) omistaa 20 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston.

2. Yritykseltä, joka hakee toimilupaa laajentaakseen liiketoimintaansa muihin luokkiin tai, 6 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa, toiseen osaan aluetta, on vaadittava, että se esittää 9 artiklan säännösten mukaisen näitä muita luokkia tai alueen muuta osaa koskevan toimintasuunnitelman.

Siltä on lisäksi vaadittava, että se voi osoittaa omistavansa 19 artiklassa säädetyn vähimmäissolvenssimarginaalin ja 20 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetun takuurahaston.

3. Nämä yhteensovittamistoimenpiteet eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta säännöksiä, joissa vaaditaan, että hallituksen jäsenillä ja johtajilla on tarvittava ammatillinen pätevyys tai että perustamiskirja ja yhtiöjärjestys, yleiset ja erityiset vakuutusehdot, erityisesti vakuutusmaksujen ja 17 artiklassa tarkoitetun vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseksi tarvittavat perusteet ja muut mahdolliset normaaliin valvontaan tarvittavat asiakirjat on hyväksytty.

4. Edellä mainittuihin säännöksiin ei saa sisältyä vaatimusta, että toimilupahakemusta käsiteltäessä on otettava huomioon markkinoilla vallitsevat taloudelliset tarpeet.

9 artikla

Edellä 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 2 kohdassa tarkoitettuun toimintasuunnitelmaan tulee sisältyä seuraavat tiedot ja selvitykset:

a) niiden sitoumusten laatu, joita yritys aikoo tehdä; ne yleiset ja erityiset vakuutusehdot, joita se aikoo käyttää;

▼B

b) ne tekniset perusteet joita yritys aikoo käyttää kuhunkin liiketoiminnan luokkaan, mukaan lukien vakuutusmaksujen ja 17 artiklassa tarkoitetun vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen tarvittavat tiedot;

c) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

d) vähimmäistakuurahaston muodostavat erät;

e) hallinnon ja myyntiverkoston arvioidut perustamiskustannukset sekä niiden kattamiseen tarkoitetut varat;

ja lisäksi siihen tulee sisältyä kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta:

f) maksuvalmiusennuste;

g) suunnitelma, joka sisältää yksityiskohtaiset arviot ensivakuutuksen sekä tulevan ja menevän jälleenvakuutuksen tuloista ja menoista;

h) arviot vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

10 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että yrityksen, jolla on kotipaikka toisen jäsenvaltion alueella ja joka hakee toimilupaa avatakseen asioimiston tai sivukonttorin, tulee:

a) antaa perustamiskirjansa ja yhtiöjärjestyksensä sekä luettelo hallituksensa jäsenistä ja johtajistaan;

b) esittää sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa yrityksellä on kotipaikka, antama todistus, joka osoittaa ne vakuutusluokat, joita yrityksellä on oikeus harjoittaa, ja että se omistaa vähimmäistakuurahaston tai, mikäli tämä on korkeampi, 19 artiklan mukaisesti lasketun solvenssimarginaalin vähimmäismäärän; todistuksesta tulee myös käydä ilmi ne vakuutusluokat, joita yritys sillä hetkellä harjoittaa, sekä 11 artiklan 1 kohdan e alakohdassa mainitut varat;

c) esittää 11 artiklan mukainen toimintasuunnitelma;

d) nimetä pääasiamies, jonka vakituinen asuinpaikka ja asunto on vastaanottavassa valtiossa, ja jolla on riittävät valtuudet solmia yrityksen puolesta sitovia sopimuksia kolmansien osapuolten kanssa sekä edustaa yritystä suhteissa vastaanottavan valtion viranomaisiin ja sen tuomioistuimissa; jos edustaja on oikeushenkilö, sillä on oltava kotipaikka vastaanottavassa maassa, ja sen on puolestaan nimettävä itseään edustamaan henkilö, joka täyttää yllämainitut edellytykset. Jäsenvaltio voi olla hyväksymättä nimettyä edustajaa vain sellaisella maineeseen tai ammatilliseen pätevyyteen liittyvällä perusteella, jota sovelletaan hallituksen jäseniin ja johtajiin yrityksissä, joilla on kotipaikka kyseisen valtion alueella.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että laajentaakseen asioimistonsa tai sivukonttorinsa toimintaa joko muihin luokkiin tai jäsenvaltion muihin osiin 6 artiklan 2 kohdan d alakohdassa säädetyssä tapauksessa, toimiluvan hakijan on toimitettava 11 artiklan mukainen toimintasuunnitelma ja täytettävä tämän artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyt edellytykset.

3. Nämä yhteensovittamistoimenpiteet eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta säännöksiä, joissa edellytetään kaikilta vakuutusyrityksiltä, että viranomainen hyväksyy yleiset ja erityiset vakuutusehdot, erityisesti vakuutusmaksujen ja 17 artiklassa vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseksi tarvittavat perusteet ja kaikki muut normaaliin valvontaan tarvittavat asiakirjat.

4. Edellä tarkoitetuissa säännöksissä ei saa edellyttää, että toimilupahakemusta käsiteltäessä on otettava huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.

11 artikla

1. Edellä 10 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 2 kohdassa tarkoitetun asioimiston tai sivukonttorin toimintasuunnitelmaan tulee sisältyä seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) niiden sitoumusten laatu, joita yritys aikoo tehdä vastaanottavassa maassa; ne yleiset ja erityiset vakuutusehdot, joita se aikoo käyttää;

▼B

b) ne tekniset perusteet, joita yritys aikoo käyttää kuhunkin liiketoiminnan luokkaan, mukaan lukien vakuutusmaksujen ja 17 artiklassa tarkoitetun vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen tarvittavat tiedot;

c) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

d) yrityksen 18, 19 ja 20 artiklassa tarkoitetun solvenssimarginaalin ja takuurahaston tila;

e) hallinnon ja myyntiverkoston arvioidut perustamiskuskustannukset sekä niiden kattamiseen tarkoitetut varat;

Lisäksi niihin tulee sisältyä kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta:

f) asioimiston tai sivukonttorin maksuvalmiusennuste;

g) suunnitelma, joka sisältää yksityiskohtaiset arviot ensivakuutuksen sekä tulevan ja menevän jälleenvakuutuksen tuloista ja menoista.

2. Toimintasuunnitelmaan on liitettävä yrityksen tase ja tuloslaskelma kultakin viimeksi päättyneeltä kolmelta tilikaudelta. Jos yritys ei kuitenkaan ole toiminut vielä kolmea tilikautta, sitä on vaadittava antamaan ne vain päättyneiltä tilikausiltaan.

3. Toimintasuunnitelma sekä niiden viranomaisten huomautukset, jotka ovat toimivaltaisia myöntämään toimiluvan, on toimitettava edelleen sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa yrityksellä on kotipaikka. Jälkimmäisten viranomaisten on annettava lausuntonsa edellisille kolmen kuukauden kuluessa asiakirjojen vastaanottamisesta; jos lausuntoa ei ole annettu tämän määräajan kuluessa, sitä pidetään myönteisenä.

12 artikla

Päätös, jolla toimilupa evätään, on yksityiskohtaisesti perusteltava ja annettava tiedoksi yritykselle.

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että epäävä päätös voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Samoin on säädettävä, että myös niissä tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät ole käsitelleet toimilupahakemusta kuudessa kuukaudessa sen vastaanottamisesta, on oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi.

13 artikla

1. Jollei 3 kohdassa toisin säädetä, mikään yritys ei saa samanaikaisesti harjoittaa jäsenvaltiossa toimintaa, jota tarkoitetaan ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) liitteessä ja toimintaa, jota tarkoitetaan tämän direktiivin 1 artiklassa.

2. Jos yrityksellä, joka harjoittaa ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) liitteessä tarkoitettua toimintaa, on taloudellisia, kaupallisia tai hallinnollisia yhteyksiä tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa harjoittavan yrityksen kanssa, niiden jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten, joiden alueella noilla yrityksillä on kotipaikka, on varmistettava, että näiden yritysten väliset sopimukset tai mitkään menojen ja tulojen jaotteluun mahdollisesti vaikuttavat järjestelyt eivät vääristä kyseisten yritysten kirjanpitoa.

3. Yritykset, jotka tämän direktiivin tiedoksiantopäivänä harjoittavat jäsenvaltiossa samanaikaisesti kumpaakin 1 kohdassa tarkoitettua toimintaa, voivat 6 kohdassa säädetyin poikkeuksin jatkaa tätä edelleenkin, edellyttäen, että kumpaakin toimintaa johdetaan erikseen 14 artiklan mukaisesti.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitetut yritykset voivat perustaa asioimistoja tai sivukonttoreita muihin jäsenvaltioihin vain ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) liitteessä lueteltuja vakuutusluokkia varten.

5. Edellä 3 kohdassa tarkoitetut yritykset saavat, harjoittaakseen tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa muissa jäsenvaltioissa tytäryhtiöitä perustamalla, käyttää hyväkseen 35 artiklassa mainittuja edellytyksiä ja helpotuksia 10 vuoden siirtymäkauden ajan tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä alkaen, jos niillä ei jo ole asioimistoa tai sivukonttoria, joka harjoittaa näissä jäsenvaltioissa muuta kuin tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa.

6. a) Jäsenvaltio saa vaatia, että yritykset, joilla on kotipaikka sen alueella, lopettavat kyseisen jäsenvaltion määräämässä ajassa niiden toimin-

▼B

nan lajien samanaikaisen harjoittamisen, joita ne harjoittivat tämän direktiivin tiedoksiantoajankohtana.

b) Neuvoteltuaan sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen kanssa, jossa yrityksellä on kotipaikka, erityisesti määräajasta, jonka kuluessa toiminta on lopetettava, jäsenvaltio voi ulottaa tämän vaatimuksen koskemaan sellaisia alueellaan olevia asioimistoja tai sivukonttoreita, jotka harjoittavat siellä kumpaakin toimintaa samanaikaisesti.

c) Edellä 3 kohdassa tarkoitettujen yritysten asioimistot ja sivukonttorit, jotka tämän direktiivin tiedoksiantoajankohtana harjoittavat jäsenvaltion alueella ainoastaan tässä direktiivissä tarkoitettua liiketoimintaa, voivat jatkaa toimintaansa siellä. Jos yritys haluaa harjoittaa ensimmäisessä yhteensovittamisdirektiivissä (vahinkovakuutus) tarkoitettua liiketoimintaa tuolla alueella, se voi harjoittaa tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa vain tytäryhtiön kautta.

14 artikla

1. Edellä 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu erillinen johto on järjestettävä siten, että tässä direktiivissä tarkoitettu toiminta pidetään erillään ensimmäisessä yhteensovittamisdirektiivissä (vahinkovakuutus) tarkoitetusta toiminnasta, jotta:

— ei vahingoitettaisi yhtäältä henkivakuutuksenottajien eikä toisaalta vahinkovakuutuksenottajien etuja ja varsinkin, jotta henkivakuutuksen tuotot hyödyttäisivät henkivakuutuksenottajia ikään kuin yritys harjoittaisi vain henkivakuutusliikettä,

— kumpikaan toiminta eli tämän direktiivin mukainen toiminta ja ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin mukainen toiminta (vahinkovakuutus) ei vastaisi toisen toiminnan taloudellisista vähimmäisvelvoitteista, varsinkaan solvenssimarginaalista.

Jos kuitenkin taloudelliset vähimmäisvelvoitteet täyttyvät ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyin edellytyksin ja toimivaltainen viranomainen on siitä tietoinen, yritys voi käyttää jompaan kumpaan toimintaan niitä taseessa esitettyjä solvenssimarginaalin taseita, jotka ovat vielä käytettävissä.

Valvontaviranomaisten on tarkastamalla kummankin toiminnan tulokset varmistettava, että tämän kohdan säännöksiä noudatetaan.

2. a) Kirjanpitoa on hoidettava siten, että se osoittaa kummankin toiminnan, henki- ja vahinkovakuutusliikkeen, tuloksen lähteet. Tämän vuoksi kaikki tuotot (varsinkin vakuutusmaksut, jälleenvakuuttajien suoritukset ja sijoitustulot) ja kulut (varsinkin vakuutussuoritukset, vakuutusteknisen vastuuvelan lisäykset, jälleenvakuutusmaksut, vakuutustoiminnan, liikekulut) on esitettävä erikseen alkuperän mukaan. Kumpaankin toimintaan liittyvien yhteisten erien vienti on suoritettava toimivaltaisen valvontaviranomaisen hyväksymien jakoperusteiden mukaisesti.

b) Kirjanpidon perusteella on laadittava selvitys, jossa selvästi osoitetaan erät, jotka muodostavat kunkin solvenssimarginaalin tämän direktiivin 18 artiklan ja ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

3. Jos jommankumman toiminnan solvenssimarginaali on riittämätön, valvontaviranomaisten on sovellettava tähän toimintaan asianomaisessa direktiivissä säädettyjä toimenpiteitä riippumatta siitä, mikä on toisen toiminnan tulos. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa on säädetään, näihin toimenpiteisiin saattaa sisältyä luvan antaminen siirtoon toimintojen välillä.

B JAKSO

Toiminnan harjoittamisen edellytykset

15 artikla

Jäsenvaltioiden on tiiviissä yhteistyössä valvottava toimiluvan saaneiden yritysten taloudellista asemaa.

▼B

16 artikla

Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on tarkastettava yrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuus. Muiden jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on annettava edelliselle kaikki todentamista varten tarvittavat tiedot.

17 artikla

1. Jäsenvaltion, jonka alueella yritys toimii, on vaadittava yritystä muodostamaan riittävä vakuutustekninen vastuuvelka, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu.

Vakuutusteknisen vastuuvelan määrä, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, määräytyy tämän jäsenvaltion säännösten mukaisesti, tai, mikäli sellaisia säännöksiä ei ole, tässä valtiossa noudatetun käytännön mukaisesti.

2. On vaadittava, että vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, katteena ovat samanarvoiset ja toisiaan vastaavat varat siinä valtiossa, jossa toimintaa harjoitetaan. Jäsenvaltiot voivat soveltaa lieventävästi säännöksiä, jotka koskevat toisiaan vastaavia varoja ja niiden sijaintia. Sovellettaessa lieventävästi säännöksiä toisiaan vastaavista varoista on otettava huomioon henkivakuutuksen luonne ensisijassa pitkäaikaisena pääomavakuutuksena.

Luxemburg saa, ottaen huomioon sen erityisasema, siihen saakka kunnes yritysten purkamista koskeva lainsäädäntö on yhteensovitettu, säilyttää vakuutusteknistä vastuuvelkaa, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, koskevan takuujärjestelmänsä, joka sillä on tämän direktiivin tiedoksiantopäivänä.

Sen maan säännökset, jossa toimintaa harjoitetaan, määrittelevät tällaisten varojen laadun ja tarvittaessa sen rajan, mihin saakka niitä voidaan käyttää vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, kattamiseen; niissä säädetään myös tällaisten varojen arvostamisesta.

Näiden säännösten noudattaminen saadaan varmistaa käyttämällä yrityksen ulkopuolista henkilöä tai laitosta, joka tarkastaa paikan päällä, ovatko vakuutusteknistä vastuuvelkaa, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, kattavat varat säännösten mukaisia. Tämä on erityisesti Saksassa ”Treuhänder”- ja Tanskassa ”Tillidsmand”-nimisten tarkastajien tehtävä.

3. Jos jäsenvaltio sallii, että vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, kattamiseen saadaan käyttää jälleenvakuuttajilta olevia saatavia, sen on määrättävä sallittu prosenttiosuus. Poiketen 2 kohdan säännöksistä se ei voi tällaisessa tapauksessa vaatia, että saatavia vastaavat jälleenvakuuttajien varat sijaitsevat sen alueella.

4. Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on tarkastettava, että yrityksen taseessa, vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, katteeksi osoitetut varat vastaavat yrityksen tekemistä vakuutussopimuksista aiheutuvia vastuita kaikissa niissä maissa, joissa se toimii.

18 artikla

Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta yritykseltä, jonka kotipaikka on sen alueella, solvenssimarginaalia, joka on riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta.

Solvenssimarginaalin muodostavat:

1. Yrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät; erityisesti on lukuun otettava seuraavat erät:

   — maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen osalta takuupääoman jo maksettu määrä;

   — puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia;

   — sellaiset sidotut ja vapaat rahastot ja varaukset, jotka eivät vastaa tiettyjä velvoitteita;

   — kaikki siirtyvät voittovarat;

▼B

2. Taseessa olevat kansallisessa lainsäädännössä sallitut varaukset voitonjakoa varten, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen vakuutuksenottajille;

3. Mikäli yritys on tehnyt perustellun hakemuksen sen jäsenvaltion valvontaviranomaiselle, jonka alueella sillä on kotipaikka, ja viranomainen on suostunut siihen, seuraavat erät:

   a) määrä, joka vastaa 50 prosenttia yrityksen tulevista voitoista; tulevien voittojen määrä saadaan kertomalla arvioitu vuotuinen voitto vakuutussopimusten jäljellä olevaa keskimääräistä kautta edustavalla kertoimella; käytettävä kerroin voi olla enintään 10; arvioitu vuotuinen voitto on 1 artiklassa luetellussa toiminnassa viiden viimeisen vuoden aikana saatujen voittojen aritmeettinen keskiarvo.

      Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on määriteltävä yhteisellä sopimuksella ja yhteistyössä komission kanssa perusteet arvioidun vuotuisen voiton kertoimen laskemiseksi, sekä se, mistä eristä voitot koostuvat. Siihen saakka, kunnes tällaiseen sopimukseen on päästy, nämä erät määritellään sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jonka alueella yritys (päätoimipaikka, asioimisto tai sivukonttori) toimii.

      Toimivaltaisten viranomaisten määriteltyä toteutuneiden voittojen käsitteen komission on annettava ehdotuksensa käsitteen yhdenmukaistamiseksi vakuutusyritysten tilinpäätösten yhdenmukaistamista koskevalla ja direktiivin 78/660/ETY [1] 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn yhteensovittamisen toteuttavalla direktiivillä;

   b) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvän hankintamenojen kuormituslisällä vastaavan prosentin mukaisesti; tämä määrä ei kuitenkaan saa olla enempää kuin 3,5 prosenttia kaikkien niiden vakuutussopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta; erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus;

   c) jos sen jäsenvaltion valvontaviranomaiset, jossa yritys harjoittaa toimintaansa, ovat sen hyväksyneet, kaikki muut varaukset, jotka eivät käy ilmi tilinpäätöksestä ja jotka johtuvat omaisuuden aliarvostuksesta ja muiden velkojen kuin vakuutusmaksuvastuun yliarvostuksesta, jos nämä varaukset, jotka eivät käy ilmi tilinpäätöksestä, eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

19 artikla

Jollei 20 artiklasta muuta johdu, vähimmäissolvenssimarginaali on määriteltävä harjoitettujen vakuutusluokkien mukaisesti jäljempänä esitetyllä tavalla:

a) Edellä 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen vakuutusten, lukuun ottamatta sijoitusrahastoihin liittyvää vakuutusta, sekä 1 artiklan 3 alakohdassa tarkoitetun toiminnan solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava samansuuruinen kuin kahden seuraavan tuloksen summa:

   — ensimmäinen tulos:
   4 prosentin osuus vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään ensivakuutusliikkeeseen sekä tulevaan jälleenvakuutukseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja edellä määritellyn bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia.

   — toinen tulos:
   niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä yrityksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan yrityksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleen-

[1] EYVL N:o L 222, 14.8.1978, s. 11

▼B

vakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Korkeintaan kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa edellä olevan osuuden on oltava 0,1 prosenttia; sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

b) Solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on vastattava seuraavan laskelman tulosta 1 artiklan 1 alakohdan c alakohdassa tarkoitetun lisävakuutuksen kohdalla:

— lasketaan yhteen kaikki viime tilikautena erääntyneet ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut tai osuudet (mukaan lukien vakuutusmaksuihin ja osuuksiin liittyvät liitännäismaksut);

— tähän summaan lisätään kaikki tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut viime tilikaudelta;

— tästä summasta vähennetään viime tilikautena erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen ja osuuksien kokonaismäärä sekä ensiksi mainittuun kokonaissummaan sisältyviin vakuutusmaksuihin ja osuuksiin liittyvien verojen ja maksujen summa.

Näin saatu erotus jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 10 miljoonaa laskentayksikköä ja toinen yli menevän osan; näistä osuuksista otetaan 18 prosenttia edellisestä ja 16 prosenttia jälkimmäisestä ja lasketaan ne yhteen.

Tulos saadaan kertomalla näin saatu summa yrityksen vastuulle jääneiden, jälleen- ja edelleenvakuuttajien osuuksilla vähennettyjen korvausmenojen määrän ja korvausmenojen bruttomäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Nimellä ”Lloyd’s” tunnetun vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta solvenssimarginaalin laskemisen on perustuttava nettovakuutusmaksuihin, jotka kerrotaan sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jossa yhtiön kotipaikka on, vuosittain määräämällä kiinteällä prosenttiluvulla. Tämä kiinteä prosenttiluku on laskettava maksettuja palkkioita koskevien viimeisimpien tilastotietojen perusteella. Yksityiskohtaiset tiedot sekä asiaankuuluvat laskelmat on lähetettävä niiden valtioiden valvontaviranomaisille, joiden alueella Lloyd’s harjoittaa liiketoimintaansa.

c) Edellä 1 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa tarkoitetussa pysyvässä sairausvakuutuksessa, jota ei voida irtisanoa sekä 1 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevissa sopimuksissa solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava 4 prosenttia vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan a alakohdan ensimmäisessä tuloksessa esitetyn mukaisesti.

d) Tontiineissa, joita tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa, solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava 1 prosentti yhdistyksen varoista.

e) Sijoitusrahastoihin liittyvissä, 1 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdissa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja 1 artiklan 2 alakohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa, solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava yhtä suuri kuin:

— 4 prosentin osuus vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan a alakohdan ensimmäisessä tuloksessa esitetyn mukaisesti, siltä osin kuin yritys vastaa sijoitusriskistä, ja 1 prosentin osuus siten lasketusta vakuutusmaksuvastuusta, siltä osin kuin yritys ei vastaa sijoitusriskistä, edellyttäen että sopimuskausi on pidempi kuin viisi vuotta ja että varoja sopimuksessa määriteltyjen liikekustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi.

sekä

— 0,3 prosentin osuus riskisummasta laskettuna tämän artiklan a alakohdan toisen tuloksen ensimmäisen alakohdan mukaisesti, siltä osin kuin yritys kattaa kuoleman riskin.

▼B

20 artikla

1. Yksi kolmasosa 19 artiklassa määritellystä vähimmäissolvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Jäljempänä 2 kohdassa säädetyin poikkeuksin vähintään 50 prosenttia tästä rahastosta on muodostettava 18 artiklan 1 ja 2 kohdassa luetelluista eristä.

2. a) Takuurahasto ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 800 000 laskentayksikköä.

b) Jäsenvaltio saa määrätä takuurahaston vähimmäismäärän alennettavaksi 600 000 laskentayksikköön, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys taikka tontiiniyhdistys.

c) Edellä 3 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan toisessa virkkeessä tarkoitettujen keskinäisten yhtiöiden tai yhdistysten osalta, heti kun ne kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan, sekä tontiiniyhdistysten kohdalla jäsenvaltio saa sallia perustettavaksi 100 000 laskentayksikön suuruisen vähimmäistakuurahaston, jota kartutetaan b alakohdassa määrättyyn määrään saakka perättäisin 100 000 laskentayksikön erin aina kutakin 500 000 laskentayksikön suuruista maksutulon lisäystä kohden.

d) a, b ja c alakohdassa tarkoitetun vähimmäistakuurahaston on koostuttava 18 artiklan 1 ja 2 kohdassa luetelluista eristä.

3. Keskinäiset yhtiöt tai yhdistykset eivät saa 8 artiklan 2 kohdassa tai 10 artiklassa tarkoitetulla tavalla laajentaa toimintaansa, elleivät ne välittömästi ole tämän artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisia.

21 artikla

1. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä niiden varojen valinnasta, jotka ylittävät 17 artiklassa tarkoitettua vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat.

2. Ellei 17 artiklan 2 kohdasta, 24 artiklan 1 ja 3 kohdasta sekä 26 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta muuta johdu, jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa toimiluvan saaneiden yritysten oikeutta vapaasti vallita irtainta tai kiinteää omaisuuttaan.

3. Tällä artiklalla ei estetä toimenpiteitä, jotka jäsenvaltioilla on oikeus toteuttaa kyseisten yritysten omistajina, jäseninä tai osakkaina ottaen kuitenkin huomioon siinä maassa, jossa toimintaa harjoitetaan, voimassa olevat 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut säännökset ja turvaten vakuutettujen edut.

22 artikla

1. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia yrityksiä jälleenvakuuttamaan osaa 1 artiklassa tarkoitetusta vakuutusliikkeestään kansallisessa lainsäädännössä nimetylle yhteisölle tai nimetyille yhteisöille.

2. a) Italian tasavalta saa poikkeuksellisesti edelleen edellyttää alueelleen sijoittuneilta yrityksiltä, että nämä jälleenvakuuttavat osan vakuutusliikkeestään ”Istituto Nazionale di Assicurazioni” -nimiselle vakuutuslaitokselle, sillä ehdolla että:

— vaatimuksen laajuutta, sellaisena kuin se on tämän direktiivin tiedoksi antamisen ajankohtana, ei mitenkään lisätä,

— jos pakollista jälleenvakuutusosuutta määrättäessä otetaan siihen vaikuttavana tekijänä huomioon se ajanjakso, minkä asioimisto tai sivukonttori on toiminut Italiassa, huomioon on myös otettava niiden tilikausien kokonaismäärä, joina yritys on harjoittanut 1 artiklassa tarkoitettuja vakuutustoiminnan lajeja siinä jäsenvaltiossa, jossa sen kotipaikka on. Tällaisissa tapauksissa tuon valtion toimivaltaisen viranomaisen on annettava 10 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukainen todistus koko siltä ajanjaksolta, jona yritys on harjoittanut kyseisiä vakuutustoiminnan lajeja.

b) Tämä seikka on tutkittava uudelleen henkivakuutusta koskevien lakien yhteensovittamisesta ja palvelujen tarjoamisen vapauden tehokkaan käyttämisen helpottamisesta annettavan toisen direktiivin yhteydessä.

▼B

23 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki yritykset, joilla on kotipaikka sen alueella, laativat sen koko toiminnan, taloudellisen aseman ja vakavaraisuuden kattavan tilinpäätöksen.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että sen alueella toimivat yritykset antavat määräajoin tiedot ja tilastolliset selvitykset, jotka ovat tarpeen valvontaa varten. Toimivaltaisten valvontaviranomaisten on toimitettava toisilleen valvonnassa tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

24 artikla

1. Jollei yritys noudata 17 artiklan säännöksiä, sen jäsenvaltion valvontaviranomainen, jonka alueella yritys toimii, voi kieltää tuossa jäsenvaltiossa sijaitsevien varojen vapaan vallinnan tiedotettuaan asiasta sen jäsenvaltion valvontaviranomaisille, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka.

2. Palauttaakseen sellaisen yrityksen taloudellisen aseman ennalleen, jonka solvenssimarginaali ei vastaa 19 artiklan vähimmäisvaatimuksia, sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on vaadittava, että sille toimitetaan hyväksyttäväksi suunnitelma yrityksen taloudellisen aseman tervehdyttämiseksi.

3. Jos solvenssimarginaali ei vastaa 20 artiklassa määriteltyä takuurahastoa, tai jos takuurahaston koostumus ei enää ole tuossa artiklassa säädetyn mukainen, sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on vaadittava, että yritys antaa sen hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelmansa.

Valvontaviranomainen saa myös kieltää yrityksen varojen vapaan vallinnan tai rajoittaa sitä. Sen on ilmoitettava toimenpiteistään niiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella yrityksellä on toimilupa ja viimeksi mainittujen viranomaisten on ensiksi mainitun pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

4. Toimivaltaiset valvontaviranomaiset saavat lisäksi toteuttaa kaikki tarpeelliset toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

5. Muiden sellaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten, joiden alueella kyseisellä yrityksellä on myös toimilupa, on toimittava yhteistyössä 1 — 4 kohdassa tarkoitettujen säännösten ja määräysten täytäntöönpanemiseksi.

25 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että toimiluvan saanut yritys luovuttaa koko vakuutuskantansa tai osan siitä, jos vastaanottavalla yrityksellä on luovutus huomioon ottaen riittävä solvenssimarginaali.

Asianomaisten valvontaviranomaisten on neuvoteltava keskenään ennen tällaisen kannanluovutuksen hyväksymistä.

2. Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen hyväksyttyä tällaisen kannanluovutuksen se on välittömästi voimassa kyseisiin vakuutuksenottajiin nähden.

C JAKSO

Toimiluvan peruuttaminen

26 artikla

1. Sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, saa peruttaa myöntämänsä toimiluvan, jos yritys:

a) ei enää täytä toiminnan aloittamisen edellytyksiä;

b) ei ole kyennyt asetetussa määräajassa suorittamaan 24 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämissuunnitelmassa tai rahoitussuunnitelmassa edellytettyjä toimenpiteitä;

c) laiminlyö vakavasti kansalliseen lainsäädäntöön perustuvia velvoitteitaan.

▼B

Kun toimilupa peruutetaan, sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on ilmoitettava peruuttamisesta muiden sellaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisille, jotka ovat myöntäneet yritykselle toimiluvan; niiden on tällöin myös peruutettava myöntämänsä toimilupa. Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on näiden muiden viranomaisten kanssa toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi ja erityisesti rajoitettava yrityksen varojen vapaata vallintaa, jollei tällaista rajoitusta ole jo määrätty 24 artiklan 1 kohdan ja 3 kohdan toisen alakohdan säännösten mukaisesti.

2. Sellaisen yrityksen asioimistolle tai sivukonttorille myönnetty toimilupa, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, saadaan peruuttaa, jos asioimisto tai sivukonttori:

a) ei enää täytä toiminnan aloittamisen edellytyksiä;

b) vakavasti laiminlyö noudattaa sen jäsenvaltion, jossa yritys toimii, säännöksiin perustuvia, erityisesti 17 artiklassa tarkoitetun vastuuvelan muodostamista koskevia velvoitteitaan.

Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisten, jossa toimintaa harjoitetaan, on ennen toimiluvan peruuttamista neuvoteltava sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen kanssa, jossa kotipaikka sijaitsee. Jos ne katsovat välttämättömäksi keskeyttää asioimiston tai sivukonttorin liiketoiminnan ennen neuvottelun päättymistä, niiden on ilmoitettava siitä heti sen jäsenvaltion valvontaviranomaiselle, jossa kotipaikka sijaitsee.

3. Toimiluvan peruuttamista tai liiketoiminnan keskeyttämistä koskeva päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja päätös on annettava tiedoksi asianomaiselle yritykselle.

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tällainen päätös voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

III OSASTO

SÄÄNNÖKSET, JOITA SOVELLETAAN YHTEISÖN ALUEELLE SIJOITTAUTUNEIDEN SELLAISTEN YRITYSTEN ASIOIMISTOIHIN TAI SIVUKONTTOREIHIN, JOILLA ON KOTIPAIKKA YHTEISÖN ULKOPUOLELLA

27 artikla

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että yrityksillä, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, on virallinen toimilupa 1 artiklassa tarkoitetun toiminnan aloittamiselle alueellaan.

2. Jäsenvaltio saa myöntää toimiluvan, jos yritys täyttää vähintään seuravat edellytykset:

a) sillä on kansallisen lainsäädäntönsä mukaan oikeus harjoittaa 1 artiklassa tarkoitettua vakuutustoimintaa;

b) se perustaa asioimiston tai sivukonttorin jäsenvaltion alueelle;

c) se sitoutuu järjestämään asioimiston tai sivukonttorin sijaintipaikkaan siellä harjoittamaansa toimintaa koskevan kirjanpidon sekä säilyttämään siellä kaikki liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

d) se nimeää pääasiamiehen, jonka toimivaltainen viranomainen hyväksyy;

e) yrityksen siinä jäsenvaltiossa, jossa se toimii, omistamien varojen määrä on vähintään puolet 20 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetystä takuurahaston vähimmäismäärästä, minkä lisäksi se tallettaa vakuudeksi vähintään yhden neljäsosan vähimmäismäärästä;

f) se sitoutuu ylläpitämään 29 artiklan mukaisen solvenssimarginaalin;

g) se esittää 11 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisen toimintasuunnitelman.

▼B

28 artikla

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yritykset muodostavat 17 artiklassa tarkoitetun riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, joka kattaa näiden jäsenvaltioiden alueilla tehdyistä vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että asioimisto tai sivukonttori kattaa tämän vastuuvelan samansuuruisin ja kyseisen jäsenvaltion säätämään määrään saakka toisiaan vastaavin varoin.

Jäsenvaltion lainsäädäntöä on sovellettava vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen, sallittujen sijoituskohteiden määrittelyyn ja varojen arvostukseen sekä tarvittaessa sen vahvistamiseen, mihin määrään saakka näitä varoja voidaan käyttää vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen.

Asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat sijaitsevat sen alueella. Tällöin on kuitenkin sovellettava, mitä 17 artiklan 3 kohdassa säädetään.

29 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueille perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden solvenssimarginaalit muodostuvat 18 artiklassa luetelluista eristä. Solvenssimarginaalin vähimmäismäärä lasketaan 19 artiklan mukaisesti. Tämän marginaalin laskemisessa otetaan kuitenkin huomioon vain kyseisen asioimiston tai sivukonttorin harjoittama toiminta.

2. Yksi kolmasosa solvenssimarginaalin vähimmäismäärästä muodostaa takuurahaston.

Tämän rahaston määrä ei kuitenkaan saa olla pienempi kuin puolet 20 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta vähimmäismäärästä. Edellä 27 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukainen alkutallete luetaan tähän rahastoon.

Takuurahasto ja sen vähimmäismäärä muodostetaan 20 artiklan mukaisesti.

3. Solvenssimarginaalin vähimmäismäärää vastaavat varat on pidettävä siinä jäsenvaltiossa, jossa toimintaa harjoitetaan, takuurahaston määrään saakka ja sen yli menevä osa yhteisön alueella.

30 artikla

1. Yritykset, jotka ovat hakeneet toimilupaa tai saaneet sen useammalta kuin yhdeltä jäsenvaltiolta, voivat hakea seuraavia vain yhdessä myönnettäviä etuja:

a) edellä 29 artiklassa tarkoitettu solvenssimarginaali lasketaan yrityksen koko yhteisön alueella harjoittaman liiketoiminnan mukaan; tätä laskelmaa varten otetaan ainoastaan huomioon kaikkien niiden asioimistojen tai sivukonttoreiden toiminta, jotka on perustettu yhteisön alueelle;

b) edellä 27 artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitettu tallete tehdään vain yhteen näistä jäsenvaltioista;

c) takuurahaston kattavat varat voivat sijaita missä tahansa niistä jäsenvaltioista, joissa yritys toimii.

2. Hakemus 1 kohdassa tarkoitettujen etujen saamiseksi on tehtävä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille. Hakemuksessa on mainittava se jäsenvaltion viranomainen, joka tulevaisuudessa valvoo yhteisöön perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta. Yrityksen on perusteltava viranomaisen valinta. Tallete on tehtävä tässä jäsenvaltiossa.

3. Edellä 1 kohdassa mainitut edut voidaan myöntää vain, jos toimivaltaiset viranomaiset kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa hakemus on tehty, suostuvat tähän. Edut tulevat voimaan heti, kun valittu valvontaviranomainen ilmoittaa toisille valvontaviranomaisille valvovansa yhteisössä sijaitsevien asioimistojen ja sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta.

Valitun valvontaviranomaisen on saatava muilta jäsenvaltioilta niiden alueelle perustettujen asioimistojen ja sivukonttoreiden kokonaisvakavaraisuuden valvontaan tarvittavat tiedot.

4. Yhden tai useamman jäsenvaltion pyynnöstä, joita asia koskee, kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden on samanaikaisesti peruutettava tämän artiklan nojalla myönnetyt edut.

▼B

31 artikla

1. a) Tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit eivät saa, b alakohdassa säädetyin poikkeuksin, jäsenvaltiossa samanaikaisesti harjoittaa toimintaa, jota tarkoitetaan yhtäältä ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) liitteessä, ja toisaalta tässä direktiivissä.

b) Jäljempänä c alakohdassa säädetyin poikkeuksin jäsenvaltiot voivat määrätä, että tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit, jotka tämän direktiivin tiedoksiantoajankohtana harjoittavat jossakin jäsenvaltiossa kumpaakin toimintaa samanaikaisesti, voivat jatkaa niitä siellä edellyttäen, että kumpaakin toimintaa johdetaan erikseen 14 artiklan mukaisesti.

c) Jäsenvaltion, joka 13 artiklan 6 kohdan a tai b alakohdan mukaisesti vaatii alueelleen perustettuja yrityksiä lopettamaan sellaisten toiminnan lajien samanaikaisen harjoittamisen, joita ne harjoittavat tämän direktiivin tiedoksiantoajankohtana, on myös asetettava tämä vaatimus alueelleen perustetuille ja siellä samanaikaisesti molempia toimintoja harjoittaville tässä osastossa tarkoitetuille asioimistoille ja sivukonttoreille.

d) Jäsenvaltiot voivat säätää, että tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit, jotka harjoittavat kotipaikassaan samanaikaisesti kumpaakin toimintaa ja jotka tämän direktiivin tiedoksiantoajankohtana harjoittavat jonkin jäsenvaltion alueella ainoastaan tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa, voivat jatkaa siellä toimintaansa. Jos yritys aikoo harjoittaa tuolla alueella ensimmäisessä yhteensovittamisdirektiivissä (vahinkovakuutus) tarkoitettua toimintaa, se voi harjoittaa tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa vain tytäryhtiönsä kautta.

2. Tässä osastossa tarkoitettuihin asioimistoihin ja sivukonttoreihin sovelletaan 23 ja 24 artiklan säännöksiä soveltuvin osin.

Sovellettaessa 24 artiklaa rinnastetaan asioimistojen ja sivukonttoreiden kokonaisvakavaraisuutta valvova viranomainen sen jäsenvaltion valvontaviranomaiseen, jossa yrityksellä on kotipaikka.

3. Jos 30 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viranomainen peruuttaa toimiluvan, tämän viranomaisen on ilmoitettava siitä niiden toisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisille, joissa yritys toimii, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on toteutettava aiheelliset toimenpiteet. Jos syynä toimiluvan peruuttamiseen on 30 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketun solvenssimarginaalin riittämättömyys, muidenkin kyseisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on peruutettava antamansa toimiluvat.

32 artikla

Yhteisö voi perustamissopimuksen mukaisesti tehdyillä sopimuksilla sitoutua yhden tai useamman kolmannen maan kanssa soveltamaan tämän osaston säännöksistä poikkeavia säännöksiä varmistaakseen vastavuoroisuuteen perustuvalla tavalla riittävän turvan jäsenvaltioiden vakuutetuille.

IV OSASTO

SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET JA MUUT SÄÄNNÖKSET

33 artikla

1. Jäsenvaltioiden on myönnettävä II osastossa tarkoitetuille yrityksille, jotka tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi toteutettujen toimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat näiden alueilla yhtä tai useampaa liitteessä mainittua vakuutusluokkaa, viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien toimintansa mukauttamiseksi 18, 19 ja 20 artiklan säännöksiin.

2. Lisäksi jäsenvaltiot saavat:

a) myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viiden vuoden määräajan päättyessä eivät vielä ole täysin muodostaneet solvenssimarginaalia, enintään kahden vuoden lisäajan, edellyttäen, että yritykset ovat 24 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, jotka ne sitä varten aikovat toteuttaa;

▼B

b) lukuun ottamatta 3 artiklan 2 alakohdan toisen luetelmakohdan toisessa virkkeessä tarkoitettuja keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, vapauttaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut yritykset, joiden 19 artiklan mukaisesti muodostettava jälleenvakuutuksella vähentämätön solvenssimarginaali ei viisivuotiskauden päättyessä vastaa 20 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettua takuurahaston vähimmäismäärää, vaatimuksesta muodostaa tämä rahasto ennen sen tilikauden loppua, jona solvenssimargiaali saavuttaa vähimmäismäärän.

Näille yrityksille takuurahaston vähimmäismäärän muodostamiseksi täten myönnettävä enimmäisaika ei missään tapauksessa saa olla pidempi kuin 10 vuotta tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien.

3. Yritykset eivät saa laajentaa toimintaansa 8 artiklan 2 kohdan tai 10 artiklan mukaisesti, elleivät ne välittömästi noudata tämän direktiivin määräyksiä.

4. Yritykset, joiden rakenne poikkeaa 8 artiklassa lueteltujen yritysten rakenteesta, voivat jatkaa tämän direktiivin tiedoksiannosta lukien kolmen vuoden ajan nykyistä toimintaansa siinä oikeudellisessa muodossa, jossa ne toimivat tiedoksiannon tapahtuessa. Yritykset, jotka on perustettu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan kuninkaallisella erityissäädöksellä (”by Royal Charter”), erityisellä asiakirjalla (”by private Act”) tai erityisellä viranomaisen päätöksellä (”by special Public Act”) voivat jatkaa toimintaansa nykyisessä muodossaan rajoittamattoman ajan.

Kyseisten jäsenvaltioiden on laadittava näistä yrityksistä luettelo ja toimitettava se toisille jäsenvaltioille ja komissiolle.

5. Yritykset, jotka tarkoituksensa mukaisesti harjoittavat henkivakuutustoimintaa ja ottavat vastaan talletuksia, saavat jatkaa näiden toimintojen harjoittamista, lukuun ottamatta talletusten vastaanottamista, jonka on lakattava kolmen vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksiannosta lukien. Poikkeuksina ”Caisse générale d’épargne et de retraite (CGER)/Algemene Spooren Lifrentekas (ASLK)” Belgiassa, ”societies registered under the Friendly Societies Acts” -tyyppiset laitokset Yhdistyneessä kuningaskunnassa sekä ”Banca nazionale delle communicazioni” -niminen laitos Italiassa voivat jatkaa sitä toimintaa, jota ne harjoittivat, kun tämä direktiivi annettiin tiedoksi.

6. Yrityksille, jotka 13 artiklassa säädetyin edellytyksin harjoittavat samanaikaisesti molempia toimintoja, on myönnettävä viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien toimintansa mukauttamiseksi 14 artiklan säännöksiin.

7. Edellä 17 — 20 artiklan vaatimukset täyttävien yritysten pyynnöstä jäsenvaltioiden on lakattava soveltamasta niiden nykyisiin säännöksiin perustuvia rajoituksia, kuten vaatimuksia kiinnityksistä, talletteista tai vakuuksista.

34 artikla

Jäsenvaltioiden on myönnettävä III osastossa tarkoitetuille asioimistoille tai sivukonttoreille, jotka tämän direktiivin vaatimien täytäntöönpanotoimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat yhtä tai useampaa liitteessä I tarkoitettua vakuutusluokkaa ja jotka eivät laajenna toimintaansa 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla, enintään viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien 29 artiklassa säädettyjen edellytysten täyttämiseksi.

35 artikla

Perustettaessa 13 artiklan 5 kohdan mukaista tytäryhtiötä puolet takuurahaston vähimmäismäärästä voi olla emoyhtiöltä saadun peruuttamattoman takuun muodossa seuraavin edellytyksin:

a) vähintään 95 prosenttia tytäryhtiön osakepääomasta on oltava emoyhtiön omistuksessa;

b) maksamatonta osakepääomaa ei saa käyttää muodostamaan sitä puolikasta vähimmäistakuurahastosta, jota ei kateta peruuttamattomalla takuulla; ja

c) emoyhtiön taloudellisen aseman on täytettävä sekä ensimmäisen yhteensovittamisdirektiivin (vahinkovakuutus) että tämän direktiivin

▼B

vaatimukset, jolloin takuun määrää vastaavia varoja ei katsota osaksi sen vapaita varoja.

Tytäryhtiö voi hyötyä tästä järjestelystä seitsemän vuoden ajan sen myöntämispäivästä lukien. Tänä aikana ja viimeistään kolmannesta vuodesta lukien tytäryhtiön on vähitellen korvattava emoyhtiön takuu vapailla varoilla; tytäryhtiön on toimitettava tätä tarkoittava suunnitelma hyväksyttäväksi toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle toimilupahakemuksensa yhteydessä.

36 artikla

Sen määräajan kuluessa, joka päättyy 32 artiklan mukaisesti kolmannen maan kanssa tehdyn sopimuksen tullessa voimaan tai viimeistään neljän vuoden kuluttua tämän direktiivin tiedoksiantoajankohdasta, jokainen jäsenvaltio saa alueelleen perustettuihin tuon valtion yrityksiin edelleen soveltaa 1 päivänä tammikuuta 1979 voimassa olleita säännöksiä, jotka koskevat vakuutusmaksuvastuun sisältävän vakuutusteknisen vastuuvelan vastaavuutta ja sijaintia edellyttäen, että muille jäsenvaltioille ja komissiolle on siitä ilmoitettu ja että näille yrityksille ei anneta laajempia helpotuksia kuin mitä sen alueelle perustetuille jäsenvaltioiden yrityksille annetaan 17 artiklan 2 kohdan mukaan.

37 artikla

1. Jos jäsenvaltio vaatii omilta kansalaisiltaan todisteen hyvästä maineesta sekä todisteen siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, tai todisteen jommastakummasta näistä seikoista, tuon valtion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote rikosrekisteristä tai, jos tällaista ei ole, näiden edellytysten täyttymistä osoittava vastaava asiakirja, jonka toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen on antanut siinä jäsenvaltiossa, josta henkilö on peräisin tai josta hän tulee.

2. Jos jäsenvaltiossa, josta henkilö on peräisin tai josta hän tulee, ei anneta 1 kohdassa tarkoitettua asiakirjaa, sen sijasta voidaan antaa valaehtoinen ilmoitus — tai jollei valtiossa käytetä valaa, valan sijasta voidaan antaa juhlallinen vakuutus — jonka kyseinen henkilö antaa toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai tarvittaessa sen jäsenvaltion notaarille, josta henkilö on peräisin tai josta hän tulee; toimivaltaisen viranomaisen tai notaarin on todistettava valaehtoinen tai juhlallisen vakuutuksen muodossa annettu ilmoitus oikeaksi. Vakuutus siitä, ettei henkilöä ole asetettu konkurssiin, voidaan myös antaa toimivaltaiselle ammatilliselle tai toimialayhteisön toimielimelle.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut asiakirjat eivät saa niitä esitettäessä olla kolmea kuukautta vanhempia.

4. Jäsenvaltioiden on nimettävä 18 kuukauden kuluessa tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä ne viranomaiset ja yhteisöt, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä viipymättä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Saman määräajan kuluessa jokaisen jäsenvaltion on myös ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle ne viranomaiset tai yhteisöt, joille tässä artiklassa tarkoitetut asiakirjat on esitettävä haettaessa lupaa 1 artiklassa tarkoitetun toiminnan harjoittamiseen tämän jäsenvaltion alueella.

V OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

38 artikla

Komissio ja jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset toimivat tiiviissä yhteistyössä helpottaakseen ensivakuutuksen valvontaa yhteisössä ja selvittääkseen tämän direktiivin soveltamisessa mahdollisesti ilmenevät vaikeudet.

39 artikla

1. Komissio antaa neuvostolle kuuden vuoden kuluessa siitä kun tämä direktiivi annetaan tiedoksi kertomuksen tässä direktiivissä asetettujen taloudellisten vaatimusten vaikutuksista jäsenvaltioiden vakuutusmarkkinoihin. Tarvittaessa komissio antaa osakertomuksia neuvostolle ennen 33 artiklan 1 kohdassa säädetyn siirtymäkauden loppua.

▼B

2. Komissio antaa 10 vuoden kuluttua tämän direktiivin tiedoksi antamisesta neuvostolle kertomuksen tässä direktiivissä tarkoitettujen kahdenlaisten yritysten toiminnasta: niiden yritysten, jotka harjoittavat samanaikaisesti sekä ensimmäisessä yhteensovittamisdirektiivissä (vahinkovakuutus) että tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa, ja niiden yritysten, jotka harjoittavat vain tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa.

3. Komission ehdotuksesta neuvosto joka toinen vuosi tarkastelee ja tarvittaessa muuttaa tässä direktiivissä laskentayksikköinä ilmoitetut määrät ottaen huomioon yhteisön talouskehityksen ja rahaolojen kehityksen. Komissio antaa ensimmäisen ehdotuksensa neuvostolle samaan aikaan kuin direktiivin 76/580/ETY ([1]) 3 artiklassa tarkoitetun vahinkovakuutusta koskevan ehdotuksen, ja viimeistään neljän vuoden kuluttua tämän direktiivin tiedoksiantopäivästä.

40 artikla

Jäsenvaltioiden on muutettava kansalliset säännöksensä tämän direktiivin mukaisiksi 18 kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta ja ilmoitettava tästä viipymättä komissiolle. Näin muutettuja säännöksiä ryhdytään soveltamaan, jollei 33 — 36 artiklasta muuta johdu, 30 kuukauden kuluessa tiedoksiantopäivästä.

41 artikla

Kun tämä direktiivi on annettu tiedoksi, jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset kirjallisina komissiolle.

42 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

([1]) EYVL N:o L 189, 13.7.1976, s. 13

▼B

LIITE

Vakuutusluokat

I Vakuutukset, joita tarkoitetaan 1 artiklan 1 alakohdan a, b ja c alakohdassa, lukuun ottamatta II ja III luokassa tarkoitettuja vakuutuksia

II Vakuutus avioliiton varalta, vakuutus syntymän varalta

III Vakuutukset, joita tarkoitetaan 1 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa ja jotka liittyvät sijoitusrahastoihin

IV Pysyvä sairausvakuutus (”permanent health insurance”), jota tarkoitetaan 1 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa

V Tontiinit, joita tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa

VI Kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevat sopimukset, joita tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa

VII Ryhmäeläkerahastojen hoitaminen, jota tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan c ja d alakohdassa

VIII Toiminta, jota tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan e alakohdassa

IX Toiminta, jota tarkoitetaan 1 artiklan 3 alakohdassa